SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 19 JANUARI

ELK BEGIN IS MOEILIJK

SLAPEND OP ZIJN POST

DOOR
V. LATTE

TOEN de winter op zijn felst was en sneeuw en ijs alles bedekten wat vogeltjes en veldmuizen tot nog toe aan eten had geholpen, brak er voor de vier onafscheidelijke vriendjes Ro, Lo, Mo en No een beroerde tijd aan.

Het kiemende graan was niet meer te bereiken en door de betonnen vloeren van de schuren was er niet te bijten. Zelfs hun scherpe witte tandjes waren er niet tegen bestand. Kleine Mo had het toch geprobeerd en was al twee keer naar den muizentandarts moeten gaan om een paar gebroken tandjes te laten trekken. Mo had daarbij een leelijke kou gevat en daarom liep hij nu met een dikken doek rond zijn muizenkopje.

Toch moest er iets op gevonden worden en goede raad was duur. Winter of geen winter, daar hielden de muizenmagen geen rekening mee: er moest gegeten worden. Niet één of twee keer, maar telkens weer opnieuw.

„Tja," zei Ro, die de oudste was van de vier en al menigen wijzen wenk had gegeven, „tja, we zullen er op uit moeten!"

„Mo en No zijn er al verschillende malen op uit geweest," piepte Bo, „maar ze hebben niets kunnen vinden en het heeft den laatsten keer maar een muizenhaartje gescheeld of Mo was heelemaal niet teruggekeerd."

Ze keken alle drie naar Mo, die nog zat te rillen als hij dacht aan zijn laatste avontuur, waarbij hij hals over kop in de dikke sneeuw was weggekropen, toen boer Jansen, in wiens schuur hij was binnengeraakt, met een dikken knuppel naar hem had geslagen. Mo had den slag gevoeld op het puntje van zijn staartje, maar hij was door een gaatje van de schuurpoort gewipt en ontsnapt in de sneeuw. Nog voor geen tien dikke graankorrels zou hij het opnieuw geprobeerd hebben.

Ro zat langen tijd na te denken over dat gewichtige probleem van de voedselvoorziening. Zijn oogjes stonden heel ernstig, maar eindelijk scheen hij er toch iets op gevonden te hebben.

„Vrienden," zoo begon hij, „vrienden en lijdensgenooten in dezen tijd van sneeuw, ijs en kou, de nood der muizen is hoog gestegen en de gevaren zijn groot, maar ik meen toch een lichtpuntje ontdekt te hebben. Ik weet waar we eten kunnen vinden, en niet van het slechtste."

„Wáár, wáár?" riep Mo geestdriftig.

„We gaan het dadelijk halen," stemden de anderen opgewonden in.

„Kalm, kalm," suste Ro, „niet zoo hard van stapel loopen, vriendjes. Er zijn meer muizen verdronken die over de beek wilden voordat ze konden zwemmen. Let eens op. Het voedsel, waarop ik het oog heb, bevindt zich in het paleis van koning Mizri."

Hij keek zijn drie vrienden aan. Ze krompen alle drie ineen van schrik en hun oogjes bewogen onrustig. Ro lachte voldaan over het effect van zijn mededeeling.

„Tja," zei hij, „jullie zien dat het niet zoo gemakkelijk is. Mizri heeft scherpe klauwen, zooals jullie weten. Mizri is koning der katers, en wat hij bewaart is wel bewaard. Niettemin, vrienden, ik meen dat er een redelijke kans is voor ons vier, om aan eten te komen."

„Ja, maar hoe?" vroeg Mo bevend. „Hoe kunnen wij er in slagen de waakzaamheid van Mizri te verschalken?"

„Luister," zei Ro, „ik heb het al lang zien aankomen en ik heb mijn maatregelen genomen. Ik ben er op mijn eentje op uitgetrokken om eens te kijken hoe Mizri zijn daguren indeelde en nu weet ik precies hoe de zaken staan. We moeten er natuurlijk in den nacht op uit, want overdag is Mizri steeds op de baan en wij voelen er niets voor om zijn pad te kruisen."

„O nee," riepen Mo, No en Lo in koor, „daar voelen we beslist niets voor."

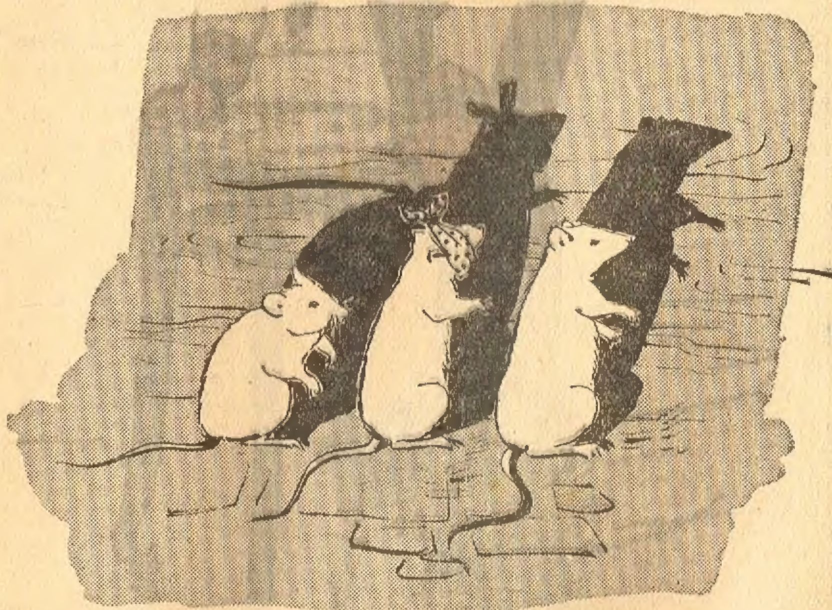
„Daarom," zei Ro, „Zelfs groote geleerden als Mizri kunnen toch niet altijd wakker blijven. Ze hebben hun rust noodig. En daar moeten we nu gebruik van maken. We gaan 's nachts naar Mizri's paleis, sluipen er binnen en wachten af."

„Ja," zei Lo, „alles goed en wel, maar hoe komen we daar ongezien binnen en als we binnen zijn, wat dan?"

„Dat zijn twee vragen ineens," zei Ro geduldig; „maar het antwoord ligt kant en klaar in mijn muizenkop. Ik heb alvast een gat geknaagd in het achterpoortje van het paleis, en als we binnen zijn, zijn we binnen. Dus waar we moeten zijn."

„Dan zitten we in de val," zei No verdrietig.

„Niets ervan," zei Ro, „dan halen

....en daarom liep hij nu met een dikken doek rond zijn muizenkopje.

we dat eten weg en vertrekken. In het paleis staat een groote lantaarn en in die lantaarn brandt een vette dikke kaars.... ja, ja, ik zie jullie al watertanden. Aan die lantaarn is een groote deur, maar die is nooit gesloten. Bij die lantaarn zit Poeri, de wachter. Hij zit er den heelen nacht, maar.... en nu komt het.... maar te middernacht opent hij altijd de deur van den kandelaar, blaast de kaars uit en gaat dan een uurtje slapen. Ik weet niet of hij dat zoo maar mag doen, maar het is een feit dat het gebeurt. We moeten van die gelegenheid gebruik maken en met z'n vieren die kaars wegkapen, terwijl Poeri slaapt. Begrepen?"

Nou, of ze 't begrepen. Het was zoo klaar als een klontje en het leek heelemaal niet moeilijk zooals Ro dat voorstelde. Ze waren ten slotte zoo enthousiast over het plan, dat Ro alle moeite had om hun aan het verstand te brengen, dat ze die kaars niet op klaarlichten dag konden weghalen en dus moesten wachten totdat het nacht was.

Ze voelden geen honger meer en toen het begon te schemerdonkeren, was er geen houden meer aan. Met z'n vieren trokken ze voorzichtig naar het paleis van kater Mizri.

Dat paleis was een ouwe stal in een hoek van een groot weiland. De vier muizen moesten door een berg van sneeuw tippelen, maar overdag waren de boer en zijn knecht daar een paar keer voorbijgekomen en de muizen wipten van het eene voetspoor in het andere.

„Hier is het achterpoortje," fluisterde Ro, „nu opletten en geen geluid maken. Het zal best gaan. Laat mij maar voorop gaan en als er onraad mocht zijn, waarschuw ik wel."

Ro ging voorop. Hij stak de punt van zijn snoetje door het gat, bleef een poosje zitten luisteren en wipte er dan vlug doorheen. Mo, No en Lo volgden spoedig.

Dat paleis was een ouwe stal in een hoek van een groot weiland.

Het was lekker warm in den stal. Ergens langs den wand was er een zwak schijnsel te zien. Ro wees naar een hoog houten schot, dat tot aan het plafond liep.

„Dat is de kamer van Mizri," zei hij zachtjes, „daar moeten we maar liever wegblijven. Daar staat de lantaarn en kijk, daar zie je Poeri zitten met zijn rug tegen de lantaarn. Het is nog geen middernacht. Dat komt nog. We blijven hier in het stroo zitten totdat de lantaarn uitgaat en dan loopen we heel voorzichtig in een rijtje achter elkaar aan. Ik maak de deur van de lantaarn open. We grijpen met zijn vieren de kaars en brengen ze naar het gat. Dan is de nood geleden."

Ja, ze vonden het allemaal goed. Het was hier zoo warm, dat ze moeite hadden om wakker te blijven en het was geen wonder dat Poeri, het kleine knechtje, dat het licht moest bewaken, nu en dan een uurtje wilde slapen.

Hun muizenhartjes bonsden. Ze zagen Poeri bewegen. Langzaam. Poeri geeuwde en uit pure sympathie begon Mo ook al te geeuwen. Kijk, nu deed Poeri het deurtje open. Floep, de kaars was uit.

„Nu," fluisterde Ro. „Hou mijn staart vast en vooruit. Denk aan die vette kaars en aan Mizri, die daar ligt te snurken achter dat schot."

De eene na de andere tippelden ze in 't donker over den steenen vloer. Het ging goed. Ro bleef staan. Hij tastte naar het deurtje. Het stond open. De kaars stond daar voor het grijpen en het geluk was met hen, want Poeri zat precies aan den anderen kant van de lantaarn en ze hoorden hem al snurken.

Boem.... de kaars viel om toen Ro ze een duw had gegeven. De muizen bleven roerloos zitten. Nee, er was geen onraad en opgewekt grepen ze met z'n vieren de kaars aan. Mo zou er het liefst dadelijk aan geknabbeld hebben, maar de doek om zijn hoofd belette het hem.

„Langzaam en voorzichtig," waarschuwde Ro.

Nu kwamen ze bij het gat.

„Eerst de kaars er doorheen steken en naar buiten laten vallen," zei Ro. „Kom, één, twee, drie."

Ze duwden en duwden.... wrongen en rukten.

„Ze zit vastgeklemd," jammerde Mo. „Wat nu?"

Aan dat probleem had Ro niet gedacht. Ja, wat nu? Hoe ze rukten of duwden, er was geen beweging in die kaars te krijgen. Ze kon noch voor- noch achteruit, maar wat erger was: nu konden ze zelf niet meer uit het paleis komen. Wat kregen ze het benauwd! Alle drie keken ze smeekend naar Ro, die al zoo dikwijls uitkomst had gebracht. Maar Ro was eveneens ten einde raad.

„Tja," zei hij, „we moeten er een gat naast knagen, maar ik ben bang dat Mizri of Poeri wakker worden en dan...."

Och, ze durfden er niet aan te denken. Daar zaten ze alle vier naast mekaar in het stroo en keken naar dat verleidelijk eindje kaars.

En terwijl ze daar zaten en peinsden, keerde Knal, de roodbonte koe, zich om in haar slaap en haar breede flank zakte neer in het stroo, precies op de plek waar Ro, Mo, No en Lo zoo broederlijk naast elkaar zaten. Toen zuchtte ze en bleef roerloos liggen.

's Anderdaags vond boer Jansen vier kleine, verpletterde muizenlijfjes in zijn stal en hij gromde. Maar nog heel dikwijls heeft hij erover zitten piekeren, hoe dat eindje kaars daar in dat gat van die staldeur was gekomen. Hij heeft het raadsel nooit kunnen oplossen en Poeri, die misschien uitkomst zou hebben kunnen geven, heeft wijselijk zijn mondje gehouden. En daar had hij ook wel reden voor, menen jullie ook niet?

PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES
DOOR HAROLD R. FOSTER

PRINS VALIANT — KONING ARTHUR

 KITTY MUIS EN HAAR HOND

DOOR BRANDON WALSH

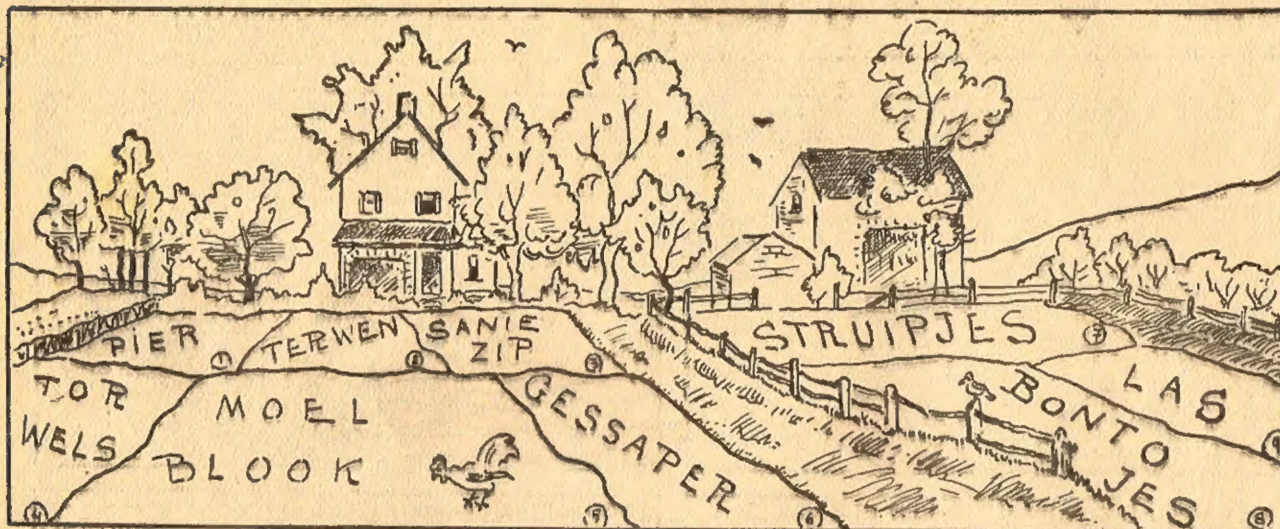

BONT ALLERLEI

GROENTENPUZZLE

Hier is een boerderij met negen stukken grond. Op elk stuk staat de naam van de groente, die er wordt verbouwd, maar.... de letters staan verkeerd! Kunnen jullie dat weer in orde maken en er achter komen hoe die negen groentesoorten heeten?

Oplossingen vorig nummer

LETTERPUZZLE

Van boven naar beneden:
1. Cadeau. 2. Hoepel. 3. Kachel. 4. Klepel. 5. Muis. 6. Abeel. 7. Lepel. 8. Bruin. 9. Kammen. 10. Slager. 11. Graten. 12. Mantel. 13. Ladder.

Van links naar rechts:
DECEMBERMAAND

SPREEKWOORDENREBUS 20

Verschillende pijlen op z'n boog hebben.

STERRENPUZZLE

WAAR ZITTEN ZE?

1. 8 — 4
2. 1 —11
3. 10— 9

HOE WAS DIE MUUR GEBOUWD?

Abu en Mustapha hadden ruzie. Abu woonde in witte tenten en Mustapha in zwarte. Om Mustapha te plagen, bouwde Abu een langen muur, waardoor hij van uit de witte tenten bij de waterput in 't midden kon komen, maar Mustapha dit vanuit de zwarte tenten niet meer kon doen. Abu begon te bouwen op de plek waar het zwarte kruisje staat.

TWAALF UIT EEN!

Hier is een bekend woordje, bestaande uit zes letters. Je mag die zes letters gebruiken en eens probeeren of je, door die letters of sommige letters andersom te rangschikken, twaalf nieuwe woordjes kunt maken. De nieuwe woordjes moeten minstens drie letters hebben. Te - er - en enz. tellen dus niet mee.

SPREEKWOORDENREBUS 27

Welk bekend spreekwoord wordt door deze teekening voorgesteld?

ONS KNUTSELCLUBJE

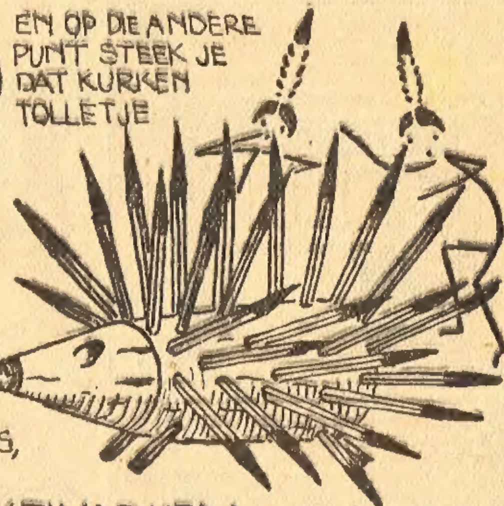
WIG EN WAM HELPEN JULLIE

KURKEN ZIJN UITSTEKEND MATERIAAL OM ER ALLERLEI LEUKE DIEREN VAN TE MAKEN. KIJK MAAR EENS WAT WIG EN WAM HIER HEBBEN.

DE SNUIT NOG EVEN 'N KLEURTJE EEN OOG EROP. VIER LUCIFERS VOOR DE POOTJES, EN KLAAR IS

ONS STEKELVARKEN.

J. G. CONE

ER DOORHEEN EN TOCH NIET STUK

IJs is iets, wat een jongen altijd wat zegt. Al is het maar in den vorm van een ijsco. Maar dáár wou ik het nu toch niet over hebben. Ik bedoel hier gewoon ijs, waar je op schaatst of glijdt en ook soms wel ooit op zuigt, als je 'n stukje weet te bemachtigen. Ja, ik heb het ook ooit gedaan, hoor!

IJs is iets dat onder het vriespunt is en vloeibaar kan worden zoodra het blootgesteld is aan een zekeren druk. Neem dien druk weg en 't wordt weer ijs. Daarom is het bij heel koud weer moeilijk om een sneeuwbal te maken, omdat er dan 'n veel hoogere druk noodig is om de sneeuw vloeibaar te maken. Dat vloeibaar worden en weer ijs wordt duidelijk geïllustreerd door de drie hier afgebeelde figuren. Hier heb je 'n blok ijs, steunend op twee houtblokken. Een touw hangt er overheen en aan dat touw zit een flink gewicht. De druk, die aldus op het touw wordt uitgeoefend, dwingt het ijs te smelten en naarmate het smelt, zakt het touw dieper en dieper, zooals blijkt uit fig. 2. Het zakt verder en verder totdat het er heelemaal doorheen is. Dit aardig experiment bewijst niet alleen dat het ijs smelt onder 'n zekeren druk, maar ook dat het weer ijs wordt, zoodra die druk ophoudt, want, ofschoon het touw er heelemaal dwars doorheen is gegaan, is het blok niet in twee stukken gesneden. Het blijft een geheel. Een andere eigenschap van ijs is: de gemakkelijkheid waarmee het drijft op het water en vloeit. De gletschers van Zwitserland en andere streken zijn letterlijk niets anders dan ijsrivieren. De sneeuw, die zich opstapelt op de bergen, verandert in ijs onder den enormen druk van zijn eigen gewicht en vloeit langs de natuurlijke kanalen, die 't maakt in de rotsen, tot in het beneden liggende dal. Op haar weg naar beneden neemt die ijsmassa vaak een bocht en vaak vloeien daar twee ijsarmen samen om dan verder als één groote ijsrivier door te vloeien. Natuurlijk is die strooming soms uiterst langzaam, soms maar dertig tot zestig centimeter per dag, maar de voortdurende beweging is er toch.

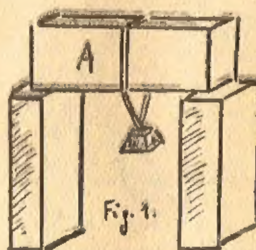
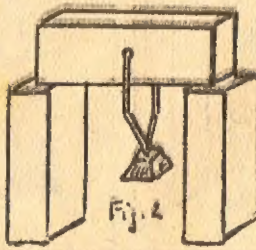
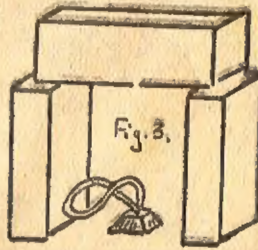

Fig. 1.

Fig. 2

Fig. 3.

MAANDRAADSEL

Bij 't eerste knik ik met m'n hoofd
En zeg ik dus niet: neen.
Mijn tweed' is 't antwoord op: (wanneer
En weet wel iedereen.
Mijn derde komt op 't ijs van pas,
Mijn vierde, werk'lijk waar,
Is maar één letter en 't geheel,
Dat is een maand van 't jaar.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

tracht aan geld te komen.

GARAGE
Nota voor Sjors van de Rebellenclub
f 2,50.

